

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 520/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti eD´system Slovakia, s. r. o., Pestovateľská 9, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou advokátska kancelária agner & partners, s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Robert Ondrášik, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 11 ods. 1 a 5, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 50/2015 z 28. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti eD´system Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti eD'system Slovakia, s. r. o., Pestovateľská 9, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou advokátska kancelária agner & partners, s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Robert Ondrášik, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1 a 5, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf 50/2015 z 28. februára 2018.

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva: *«Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol zmenený rozsudok Krajského súdu Bratislava z 25. novembra 2014, spisová značka 5S/64/2013-82 (ďalej ako „Rozsudok Krajského súdu Bratislava“) tak, že žaloba Sťažovateľa o preskúmanie a zrušenie rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100301/1/29456/2013/5003 z 18. januára 2013 a dodatočného platobného výmeru Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/2646370/2012/Dur z 24. septembra 2012 bola zamietnutá.»*

3. V sťažnosti sa ďalej uvádza: *„Nárok daňového subjektu na odpočet DPH na vstupe s DPH na výstupe vyplýva zo všeobecnej zásady daňovej neutrality, ktorá je základovým kameňom celého spoločného systému DPH. Daňový subjekt tento nárok stratí a daňový orgán je oprávnený ho zamietnuť iba v prípade, ak zistí, že daňový subjekt sa úmyselne zúčastnil na daňovom podvode, ktorý ohrozil fungovanie spoločného systému DPH. Z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva len konštatovanie, že Sťažovateľ si nepreveril spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá sa mala daňového podvodu*

dopustiť, a teda, že Sťažovateľ vedel alebo mal vedieť, že dané plnenie je súčasťou daňového podvodu. Z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ani z rozhodnutí daňových orgánov (rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100301/1/29456/2013/5003 z 18. januára 2013 a dodatočného platobného výmeru Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/2646370/2012/Dur z 24. septembra 2012) nevyplýva, že daňové orgány (a sprostredkovane aj Žalovaný, ktorý sa s ich rozhodnutiami stotožnil a bližšie nerozoberal dôkazy a skutkové okolnosti, ktoré k týmto záverom viedli) zisťovali úmysel Sťažovateľa byť súčasťou tohto daňového podvodu. Nie je preto možné, aby zamietnutie nároku na odpočet DPH bolo odôvodnené len strohým konštatovaním, že Sťažovateľ vedel alebo mal vedieť, že ide o daňový podvod, keďže doteraz so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] neobchodoval, nepreveril si ju a realizoval s ňou len tento jeden obchod. Takéto konanie Sťažovateľa je v krajnom prípade možné označiť za nedbanlivé, ale určite nie vedomé, úmyselné a zámerné. Rozhodnutie Krajského súdu Bratislava je v tomto prípade úplne konformné s judikatúrou Súdneho Dvora Európskej únie, pretože tá predpokladá vedomé zapojenie do podvodného mechanizmu aj zo strany Sťažovateľa, nie iba spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Týmto opomenutím na strane Žalovaného, ktorý vo veci nezohľadnil základné zásady, na ktorých je postavená daňová neutralita a výnimky z nej, bolo porušené právo Sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.“

4. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie vyjadrila svoje presvedčenie, že «zásada daňovej neutrality za každých okolností bráni dvojitému zdaneniu a viacnásobnému výberu tej istej dane. Ak by sa aj niektorý subjekt v dodávateľsko-odberateľskom reťazci pokúsil alebo zrealizoval daňový podvod, ale DPH by bola nakoniec vybratá, nie je možné, aby daňový orgán postihol iný subjekt v tomto reťazci za tento podvod zamietnutím nároku na odpočet DPH. Následkom by bolo zaplatenie DPH dvakrát (prvýkrát od subjektu, ktorému bol zamietnutý nárok na odpočet a druhýkrát od subjektu na konci dodávateľsko-odberateľského reťazca).

V tomto konkrétnom prípade išlo o obnovu služieb technickej podpory pre licencie zn. [REDAKOVANÉ] kúpené v minulých obdobiach (Software Update License & Support

Reinstatement Fee) (ďalej ako „Služby“) kúpené od spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] (faktúra č. 1014803 z 29. decembra 2009) a predané spoločnosti [REDACTED] (faktúra č. 3112916013) a následne predané spoločnosti [REDACTED], ktorá ich predala spoločnosti [REDACTED] a ktorá ich predala Ministerstvu obrany Slovenskej republiky. Tieto skutočnosti vyplývajú z rozhodnutia Finančného riaditeľstva č. 1100301/1/29456/2013/5003 z 18. januára 2013 (strana 7) a Žalovaný ich považoval za nesporné. Finančné riaditeľstvo taktiež v tomto rozhodnutí skonštatovalo, že Služby boli Sťažovateľovi za spoločnosť [REDACTED] zaplatené spoločnosťou [REDACTED], pričom v tejto veci vykonal dokazovanie, na základe ktorého zistil, že táto pôžička je evidovaná v účtovníctve spoločnosti [REDACTED] a [REDACTED] (str. 7 a 8 rozhodnutia Finančného riaditeľstva č. 1100301/1/29456/2013/5003 z 18. januára 2013).».

5. Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal všetkými jej tvrdeniami a argumentmi, a preto napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené. Napadnutý rozsudok je podľa sťažovateľky v rozpore s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a neopiera sa o udržateľné právne závery, čím narušuje právnu istotu a je v rozpore s princípom daňovej neutrality. V dôsledku toho došlo k porušeniu jej označených základných práv „na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie, ochranu pred nezákonným výberom dane a vlastnícke právo tým, že Žalovaný Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky schválil a potvrdil postup daňových orgánov, ktorý je v rozpore so Smernicou o spoločnom systéme DPH a ustálenou rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré určujú podmienky a rozsah zásady daňovej neutrality, podmienky zamietnutia nároku na odpočet DPH, pretože (i) vôbec nezobral do úvahy podmienku preukázania úmyslu Sťažovateľa podieľať sa na daňovom podvode, ktorý v správnom ani súdnom konaní nebol preukázaný, (ii) porušil zásadu daňovej neutrality tým, že vybral tú istú daň dvakrát (od Sťažovateľa a od Ministerstva obrany Slovenskej republiky), čoho priamym následkom bol (iii) protiprávny zásah daňových orgánov a Žalovaného do majetkovej sféry Sťažovateľa v podobe redukcie jeho majetku o nezákonne uloženú daň vo výške 152.918,39 EUR.“.

6. Sťažovateľka v petite podanej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa eD'system Slovakia, s.r.o., so sídlom Pestovateľská 9, 821 04 Bratislava, [REDACTED], zapísanej v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sro, vložka č. 33605/B (i) na súdnu ochranu podľa článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 odsek 1 Listiny základných práv a slobôd, (ii) na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, (iii) na ochranu pred nezákonným výberom dane podľa článku 11 odsek 5 Listiny základných práv a slobôd a (iv) na vlastnícke právo a jeho ochranu podľa článku 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 11 odseku 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018, spisová značka 2Sžf/50/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. mája 2018, a ktorým bol zmenený rozsudok Krajského súdu Bratislava z 25. novembra 2014, spisová značka 5S/64/2013-82 tak, že žaloba sťažovateľa o preskúmanie a zrušenie rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100301/1/29456/2013/5003 z 18. januára 2013 a dodatočného platobného výmeru Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/2646370/2012/Dur z 24. septembra 2012 bola zamietnutá, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018, spisová značka 2Sžf/50/2015-106, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. mája 2018, sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 390,50 EUR.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 a 5, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 50/2015 z 28. februára 2018.

12. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb

a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeho postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

16. Podľa čl. 11 ods. 5 listiny dane a poplatky možno ukladať len na základe zákona.

17. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

19. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

20. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

21. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu

súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

22. Integrovanou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

23. Aj ESĽP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že sudy majú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

24. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy

ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

25. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

26. Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jej námietkami uvedenými v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 S 64/2013-82 z 25. novembra 2014. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne. Závery odvolacieho súdu podľa sťažovateľky nemajú oporu v zistených skutočnostiach. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej označených práv.

27. V relevantnej časti odôvodnenia rozsudku sp. zn. 2 Sžf 50/2015 z 28. februára 2018 najvyšší súd uviedol:

„... Predmetom súdneho preskúmvacieho konania bolo posúdenie, či daňové orgány Slovenskej republiky môžu žalobcovi odoprieť právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dôvodu, že tento vedel alebo musel vedieť, že prijatím určitého plnenia sa bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom v oblasti dane z pridanej hodnoty. Toto svoje právo daňové orgány Slovenskej republiky v danom daňovom konaní aj realizovali. Na preukázanie skutočnosti, že žalobca vedel alebo musel vedieť, že prijatím určitého plnenia sa bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom v oblasti dane z pridanej hodnoty vykonal správca dane rozsiahle dokazovanie v súlade s § 29 (vtedy

platného) zákon č. 511/1992 Z. z. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, pričom v rámci daňovej kontroly postupoval v zmysle zásad daňového konania podľa § 2 uvedeného zákona (keďže išlo o priznanie rozdielu DPH za zdaňovacie obdobie december 2009).

Svoje závery, že daňové orgány Slovenskej republiky môžu žalobcovi odoprieť právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dôvodu, že tento vedel alebo musel vedieť, že prijatím určitého plnenia sa bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom v oblasti dane z pridanej hodnoty, opreli príslušné daňové orgány Slovenskej republiky o skutočnosť, že žalobca ako spoločnosť, ktorá podniká v oblasti nákupu a predaja výpočtovej techniky, kancelárskej a reprodukčnej techniky od roku 2003 a ktorá si za túto dobu vytvorila na trhu stabilnú sieť dlhoročných partnerov a obchoduje len s klientmi, ktorých dobre pozná, má ich preverených dlhoročnou spoluprácou a všetci majú dobrú daňovú a finančnú disciplínu, realizoval len tento obchod so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a tohoto nového zákazníka si žalobca nijako nepreveril.

Vychádzajúc z uvedeného sa potom aj najvyšší súd stotožnil so záverom daňových orgánov, že takýto nárok na odpočet dane môže byť zdaniteľnej osobe zamietnutý, lebo možno mať s ohľadom na objektívne skutočnosti za preukázané, že žalobca vzhľadom na netransparentné správanie pri výbere obchodného partnera v tomto jednom obchode uvedenom na faktúre č. 3112916013 zo dňa 30.12.2009 vedel alebo mal vedieť, že toto plnenie je súčasťou daňového podvodu. V tej súvislosti považuje najvyšší súd už len za potrebné pripomenúť, že platiteľ dane, ktorý vedel alebo mal vedieť, že sa svojou kúpou zúčastňuje na plnení, ktoré je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, sa musí na účely smernice 2006/112 považovať za účastníka na tomto podvode a to bez ohľadu na otázku, či mal alebo nemal prospech z opätovného predaja tovaru alebo poskytnutia služieb v rámci ním uskutočnených zdaniteľných plnení.

Uvedenými úvahami sa riadil najvyšší súd, keď dospel k záveru, že daňové orgány v danej veci neporušili zákon. K porušeniu zákona o DPH (v spojení s judikatúrou Súdneho dvora EÚ) došlo zo strany žalobcu, ktorý (síce len v tomto jednom jedinom prípade), obchodoval s partnerom - spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ktorá deklarovala predaj obnovy služieb technickej kontroly pre osobu identifikovanú pre daň z pridanej hodnoty v Českej

republike, pričom táto osoba identifikovaná pre daň z pridanej hodnoty v Českej republike poprela objednávku a zároveň dodanie služieb obnovy technickej kontroly.

Na tomto závere najvyššieho súdu nemôže nič zmeniť tvrdenie žalobcu, že Ministerstvo obrany SR ako konečný užívateľ túto službu odobralo, teda že služba, ktorú žalobca predal spoločnosti [REDAKOVANÉ] bola reálne odobratá a využívaná konečným užívateľom Ministerstvom obrany SR. Skutočnosť, ktorá vyplynula z dokazovania, vykonaného správcom dane, je taká, že žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane na základe dodávateľskej faktúry vyhotovenej tuzemským dodávateľom (platiteľom) [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], nakúpené služby následne predal spoločnosti [REDAKOVANÉ] a táto spoločnosť deklarovala predmetné produkty ako dodanie tovaru do iného členského štátu oslobodené od dane podľa § 43 zákona o DPH a vyhotovila faktúru pre osobu identifikovanú pre daň z pridanej hodnoty v Českej republike. Konečný vopred známy zákazník - konečný užívateľ Ministerstvo obrany SR predmetné obnovenie služieb technickej podpory prijal od spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá spoločnosť mala tieto služby nakúpiť od dodávateľa [REDAKOVANÉ] (a tento dodávateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] poskytol pôžičku na úhradu faktúry č. 3112916013 zo dňa 30.12.2009).

Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobcu, že Ministerstvo obrany SR predmetné služby prijalo od spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa ukázalo nepravdivým. Daňové orgány postupovali správne, keď vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora EÚ, na ktorú poukázali a ju citovali v rozhodnutiach, ktoré sú predmetom tohto súdneho preskúmavacieho konania, mali za to, že osobe povinnej k dani, ktorá vedela alebo musela vedieť, že prijatím určitého plnenia sa bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom v oblasti dane z pridanej hodnoty, môže byť uplatnenie nároku na odpočet dane odopreté. Toto svoje právo - odopretie nároku na odpočet dane - v danom daňovom konaní príslušné daňové orgány Slovenskej republiky aj realizovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na dôvody uvedené vyššie, zmenil rozsudok krajského súdu postupom podľa ustanovenia 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. a § 220 O.s.p. a žalobu ako nedôvodnú zamietol...“

28. Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku sp. zn. 2 Sžf 50/2015 z 28. februára 2018 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto rozsudok krajského súdu č. k. 5 S 64/2013-82 z 25. novembra 2014 zmenil tak, že žalobu zamietol. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

29. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 50/2015 z 28. februára 2018 a základnými právami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojich základných práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 50/2015 z 28. februára 2018 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 50/2015 z 28. februára 2018, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

31. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018